

sætter til Overvejelse —, at naar Vægeraadet havde skønnet, at et Barn skal tages bort fra Hjemmet og undergives Tvangsopdragelse, kunde Vægeraadet i Stedet for at skrive til Overvægeraadet, som sidder her i København og ikke kan kende noget til Forholdene, henvende sig til en af de gamle velkendte og ansete Foreningers Bestyrelse, f. Eks. til kristelig Forening for vildfarne Børns Redning eller til Foreningen af 1837 eller til Plejehjemsforeningen, som har Bestyrelse i hvert Amt og sige: Her er et Barn, som skal ind under Tvangsopdragelse, kunne I ikke tage jer af dette Barn? I have jo taget jer af saa mange Hundrede, have I ikke Plads til dette ogsaa? Det vilde være den lempeligste Form, og Barnet vilde derved paa en Maade falde i mere erfarne Hænder: og i de fleste Tilfælde derfor ogsaa i blødere Hænder. Jeg ser intet i Vejen for, at en saadan Forening kunde overtage Forældremyndigheden, thi det gøre de bestaaende Foreninger allerede nu, som jeg sagde før. De kunne nemlig ikke være tjente med at tage Barnet efter en mundtlig, tilfældig, øjeblikkelig Tilladelse, men de maa have en skriftlig Tilstaaelse for, at Forældrene ikke ville gribe ind, men overlade dem Forsorgen for Barnet. Saaledes have Foreningerne allerede nu ordnet det, inden Staten træder regulerende til, idet de have overtaget Forældremyndigheden til at bestemme over Børnenes Skæbne — havde jeg nær sagt — eller Kaar i den Tid det skal være under Opdragelse. Det vilde i mine Øjne være en saare ønskelig Ændring, men jeg indrømmer jo, at jeg ikke kan andet end skønne over denne Sag, og jeg henviser denne Tanke til venlig Overvejelse og videre Behandling i Udvalget under Forhandlingen med Ministeren.

Det næste Afsnit handler om alle de bestaaende Børnehjem og Opdragelsesanstalter og ordner de Regler, hvorefter de skulle autoriseres eller anerkendes for at være berettigede til at modtage de Børn, som Staten tager sig af. Det er jo klart, at de ligesom Landbrugsskoler, Højskoler og andre Institutioner maa have Statens Anerkendelse for at kunne nyde Statens Tillid og de Gøder, der følge med, at Staten træder støttende til. Her er endvidere en Bestemmelse om, at Staten kan oprette 2 Anstalter af strengere Art, og jeg er meget glad ved, at Forslaget ikke indeholder, hvad Kommissionen foreslog, at de skulle oprettes. Forslaget indeholder blot dette, at de kunne oprettes, hvis de be-

staaende Anstalter og Institutioner ikke ere tilstrækkelige til at tage mod de Børn, som blive sendte til dem. Men jeg tror, at de nuværende Opdragelsesanstalter ville strække til, og hvis det ikke skulde være Tilfældet, vil der sikkert nok ad privat Vej kunne rejses ny. Kommissionen havde foreslaaet to meget store Anstalter, en for Drengene og en for Piger, den første for indtil 200 Drengene. Jeg mener, at det vilde være et stort pædagogisk Fejlgreb at opføre en saadan kasernagtig Opdragelsesanstalt med 200 vanartede Børn. Det har man gjort i Norge, men, saa vidt jeg ved, har man kun gjort triste Erfaringer. Det er forbundet med uhyre Bekostninger at opføre saadanne store militæragtige Anstalter, og de ere lidet frugtbare og lidet nyttige i Sammenligning med de mindre Opdragelsesanstalter og Børnehjem. Men derom indeholder Forslaget altsaa ikke noget, at saadanne store Anstalter skulde bygges, det kan ske, og det kan maaske undgaas, eftersom Udviklingen viser Vejen. I disse strengere Anstalter skal der altsaa anbringes de allervanskeligste Børn med egentlige forbrøderske Anlæg og Børn, der allerede ere komne ind paa Forbrødervejen, naar de ere over 12 Aar.

I en følgende Paragraf er der sat en Række Straffebestemmelser, som kunne komme til Anvendelse som Disciplinærstraffe i disse Anstalter, og det er der vist ikke noget at indvende imod. Kommissionen har foreslaaet dem, og Ministeren har endda mildnet den strenge Bestemmelse, nemlig Brugen af Rotting, som kun maa ske overfor Mandspersoner over 15 Aar og kun, naar de andre Straffemidler ikke have virket. — Der er endnu en Paragraf, som jeg i denne Forbindelse vil omtale med faa Ord, det er § 35, som bestemmer, at naar Vægeraadet har afgjort, at et Barn skal under Tvangsopdragelse, skal dette Barn foreløbig sendes til et Børnehjem og et hvilket som helst Børnehjem være pligtigt til at tage imod det, vel at mærke af de anerkendte Børnehjem. Jeg ved Børnehjemsforstandere, som ere meget betænkelige ved denne Paragraf. Der er jo mange Børnehjem, som slet ikke ere indrettede paa at tage vanartede og endnu mindre forbrøderske Børn blandt deres hjemløse og forsømte Børn. De have maaske 10—15—20 Børn, med hvem de komme godt ud af det, ja næsten leve et Familieliv sammen. Nu faa de Ordre til at modtage en forsoren Krop, havde jeg nær sagt, paa en 13—14 Aar, maaske i nogle Maaneder. Dette gaar neppe an;